

UN ENSENYANT DE CINQUANTA, UNA REVISTA DE CENT...

Albert Catalan, professor d'Educació Secundària

Fa un temps, durant la presentació del CD-recull de la nostra revista, vaig recordar una escena de la pel·lícula de Richard Attenborough, a *Terres de penombra*, on un estudiant d'Oxford li diu al seu fred i distant professor universitari: El meu pare és mestre d'escola. Ell em diu que llegir serveix per saber que no estam tot sols. Aquesta frase, que resumeix encertadament una de les finalitats més transcendents de la lectura, escau particularment bé a l'objecte de la meua reflexió i, en definitiva, d'aquest monogràfic de i sobre la nostra revista en el seu número 100.

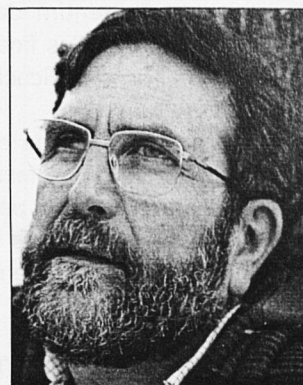
Han passat vint-i-tres anys d'ençà que es va començar a publicar *PISSARRA*. I són molts els canvis que han transformat profundament la nostra realitat social, cultural, política i econòmica. I són també molts els que han afectat la nostra professió. El treball de l'ensenyant gairebé sempre ha estat un treball molt tenyit d'individualisme. Malgrat tot, els darrers anys setanta i els primers vuitanta -els de la infància de *PISSARRA*- foren temps especials: el començament de la Transició alimentà moltes esperances, tal volta massa, també en el món educatiu. Això, i la incorporació a l'ensenyament públic d'un nombrós col·lectiu de professors i professores joves, molts d'ells implicats en major o menor grau en la lluita per les llibertats democràtiques, representà un revulsiu per a uns centres escolars prou esclerotitzats. La reivindicació d'unes condicions laborals i professionals dignes, i d'una escola pública de qualitat des del punt de vista científic i pedagògic, democràtica, i al servei de la recuperació sociopolítica, cultural i lingüística del nostre poble, fou estímul suficient per a un seguit interminable de reunions, debats, articles, manifestos, vagues i, una altra vegada, més reunions. Tot estava per fer, i tot era -o així ho creiem- possible. I *PISSARRA* fou, en tot moment, el mirall de les nostres esperances i frustracions, dels nostres avenços i retrocessos, de les nostres primeres experiències professionals de renovació. Una etapa reivindicativa que, lentament, s'anà esvaint els primers vuitanta, al temps que la revista aplegava més col·laboradors, ampliava el ventall temàtic, millorava el disseny i la qualitat de paper i impressió.

Coincidint amb l'arribada dels socialistes al Govern de l'Estat, es viu la il·lusió col·lectiva que la gran transformació de l'ensenyament, reivindicada històricament per les forces progressistes, ara serà possible. S'inicia així un llarg i sinuós procés de reforma que deixarà esgotat més de quatre abans d'arribar al

90, quan es promulgui la LOGSE. Molts d'aquells ensenyants de les lluites dels setanta ocuparan durant aquests anys càrrecs a l'Administració; d'altres, estimulats per les dimensions més tècniques de la nostra tasca, o confiats en definitiva en la capacitat i la voluntat d'una administració progressista per fer els desitjats canvis, abandonaran la lluita sindical i política i es faran professionals. Altres, simplement, es limitaran a fitxar i a mirar-s'ho tot amb un cert escepticisme suficient...

I també *PISSARRA* ens reflectirà, fent-se més professional, tractant -sovint amb una elevada exigència- alguns dels grans temes de l'educació a casa nostra: l'ensenyament en català, la formació professional, l'educació infantil, la formació del professorat, les transferències educatives, la Reforma...

Visquérem un miratge, i hem de pagar el peatge. Perquè segurament la reivindicació d'una escola pública de qualitat i posada al servei de l'emancipació (encara és políticament correcta aquesta paraula?), no es pot confiar cegament al poder, a cap poder, per molta que sigui la seva legitimitat demo-

***PISSARRA* fou, en tot moment, el mirall de les nostres esperances i frustracions, dels nostres avenços i retrocessos, de les nostres primeres experiències professionals de renovació**

cràtica. Hem après que no es pot substituir el debat polític per l'argot tecnocràtic. I que no convé discutir mitjans si prèviament -o al mateix temps- no es discuteixen finalitats. I que no es poden establir uns i altres sense la participació activa de la comunitat, sense una profunda implicació social en un afer que,

com l'ensenyament, ho és de tots. Amb les seves pròpies llums i ombres, però també amb els vents contraris de les polítiques neoliberals, la Reforma de l'ensenyament sembla ara mateix greument ferida. I el que és pitjor: els ensenyants hem tornat a ser molt individualistes, a refugiar-nos en la discutible comoditat de la nostra supervivència diària, a contemplar com les forces conservadores van introduint elements de privatització, de jerarquització, de segregació escolar (és a dir, social) recolzant-se precisament en la frustració i els sentiments contradictoris que molts sentim davant d'una reforma que compartim quant a les finalitats i trets bàsics, però criticam quant a planificació, organització i mitjans.

En aquest cerca't la vida en què a vegades sembla haver-se convertit la professió d'ensenyant, la nostra *PISSARRA* ens recorda periòdicament que encara som vius i que les nostres velles reivindicacions són avui més necessàries que mai. Que existeixen molts

**Visquérem un miratge, i
hem de pagar el peatge.
Perquè segurament la
reivindicació d'una escola
pública de qualitat i posada
al servei de l'emancipació,
no es pot confiar cegament
al poder, a cap poder, per
molta que sigui la seva
legitimitat democràtica**

assumptes pendents en l'organització del sistema educatiu i en la renovació pedagògica. Que som encara massa lluny d'aquella escola pública educadora de ciutadans i ciutadanes crítics, cults, participatius i solidaris que demanàvem quan va néixer *PISSARRA*, i que ningú no farà aquesta feina per nosaltres. Llegir i rellegir *PISSARRA* ens serveix per conservar la memòria... i per saber que no estem sols. □

Treffpunkt

Aprender Alemán sense perdre el temps

Treffpunkt kompakt és el primer llibre d'introducció a la llengua alemanya bilingüe ambientat i contextualitzat en situacions típiques que es presenten entre alemanys parlants i gent de parla castellana o catalana a Espanya, i sobretot en zones turístiques.

Aquest curs comunicatiu, basat en tasques, consta de

6 lliçons bàsiques i més un capítol «Wieder zu Hause» que tracta alguns dels temes en *Präteritum* o *Perfekt*.

Treffpunkt kompakt està dissenyat per funcionar amb mòduls específics que permeten aprofundir sobre determinats temes. De moment oferim 3 mòduls específics per l'hoteleria:

- ☐ recepció
- ☐ restaurant
- ☐ servei d'habitacions

Autoestudi i classe

Treffpunkt kompakt ve acompanyat pel següent material:

- ☐ Cassettes amb 60 minuts gravats en diàlegs, exercicis i mostres de pronunciació
- ☐ Transparències en temes del llibre i altres en general
- ☐ Material fotocopiable i complementari per a les activitats a classe
- ☐ Guia del professor

Nou!

Gramàtica bàsica de l'Alemanya

- ☐ 2 parts: explicacions i exercicis
- ☐ Bilingüe català-alemany
- ☐ Amb un apèndix de solucions
- ☐ Aproximadament 200 pàgines
- ☐ Disponible a la seva llibreria el novembre

Edita: ISI S.L.

Tel/FAX 971 75 04 86 e-mail: isi@jet.es